

Gud är vår trygghet

Om att lita på Gud och ge vidare av det vi fått

Carl-Henrik Karlsson

Ge ditt guld till Herren

Templet i Jerusalem på Jesus tid var stort, vackert och härligt. Men ännu skönare - och det visste folket - var det tempel som kung Salomo Davidsson hade låtit bygga på samma plats runt år 960 före Kristus. Materialet var så påkostat att det blev känt vida omkring. Som en pärla låg det där på tempelberget - där vi idag kan blicka den guldfärgade Klippmoskén. Gud hade lovat att vara i sitt tempel på ett särskilt sätt. Där ville han möta folket, även om han alltid var nära alla dem som hade ett ödmjukt, förkrossat och bedrivat hjärta. Behövde templet vara så fint? Kanske vi istället borde fråga oss varför de gjorde templet så fint.

Salomos pappa var kung David. David hade gärna själv byggt Guds hus - en "viloplats för Herrens förbundsark, vår Guds fotapall". (1 Krön 28:2) Men när han började förbereda sig för bygget fick han en klar anvisning av Herren att det var hans son Salomo som skulle göra det. David böjde sig, men lät det inte övergå i bitterhet. Här är en viktig lärdom många av oss behöver dra. Det är lätt att bli bitter och småaktig när det inte blir som vi har tänkt oss, och dessutom så att någon annan får göra det som vi hade tänkt. Men David uppmuntrar sin son och säger starkt: "Vet att Herren har utvalt dig till att resa en tempelbyggnad. Gå frimodigt till verket!" (1 Krön 28:10) I kapitel 29 ser vi hur Davids hjärta bultar av nitälskan för Herrens hus. Inte för hans eget projekt, inte för något han kunde skryta med, utan just för Guds tempel. Han går ut till folket och säger att Salomo är den som Gud har utvalt att bygga templet. "Denna byggnad reses inte åt människor utan åt Herren Gud." (1 Krön 29:1) Men det är inte bara tomt snack. För han fortsätter och säger att "efter bästa förmåga" har han skaffat det guld som behövs, det silver som behövs etc. "Av kärlek till min Guds hus ger jag också all min egendom av guld och silver, utöver allt vad jag förut har skaffat till helgedomen: [...] Vem är villig att denna dag lämna en frikostig gåva till Herren?" (1 Krön 29:3,6) När David var slut med sitt tal strömmade folket fram för att ge av vad de hade.

Att ge till Guds tempel kan idag handla om att stötta sin församling eller kyrka och ge till organisationer som förmedlar evangeliet i ord och handling. Men det viktiga vi idag skall ta med oss från Bibeln är glädjen och fokuseringen i givandet. Det var inte ett givande till något man inte kände till. De gav till templet. Det var inte av tvång - de gav av sitt hjärta, ja de gav sitt hjärta - *genom* att ge av det de ägde.

David gav först. Han trugade inte folket. Han höll inget långt kollekttal. Det han gjorde var att säga att templet skulle byggas av Salomo för att Gud ville det. Det skulle hjälpa många människor. Salomo var kallad att vara byggmästare. Och Gud skulle välsigna det, *om* Salomo lydde Gud. David var sedan den förste att ge av det han hade till templet. Av kärlek och i glädje. Inte för att få välsignelse, utan för att han redan fått så mycket välsignelse. Inte för att få förlåtelse, utan för att han som syndare blivit upprättad av Gud själv. Han gav inte *av* sin rikedom. Han gav *hela* sin rikedom. Som ledare gick han före. Och folket följde efter. Inte av tvång. David drog inte med folket. Piskade dem inte. Förföljde dem inte. Inte ens lockade. Och förföra ville han inte. Han gick före. Och folket följde efter. Av kärlek till sin Gud. "Då kom de villigt med gåvor" står det i vers 6. Alla ville vara med. De ville ge sitt bidrag. De ville vara delaktiga. De ville vara med och bygga upp något gemensamt. Det verkar nästan som att folket själva blev lite förvånade över sig själva: "Folket glädde sig över att de så helhjärtat lämnade dessa frivilliga gåvor åt Herren. Också David glädde sig mycket." (1 Krön 29:9) Överväldigad av detta skeende prisar David Herren och säger: "Ty vem är väl jag och vad är mitt folk att vi själva skulle kunna ge sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och det vi givit åt dig har vi fått ur din hand. Herre, vår Gud! All denna rikedom som vi har samlat för att bygga ett hus åt ditt heliga namn kommer från dig, och alltsammans är ditt." (1 Krön 29:14,16)

När vi genom tron på Jesus får bli Guds barn så säger vår himmelske Far till oss var och en: *Allt mitt är ditt*. Gud hjälp oss så att vi svarar på samma sätt.

Först sår vi ...

Ni som är affärsmän vet hur viktigt det är att investera för att få avkastning. Investera i tid, pengar, lokaler, marknadsföring etc. För det är när man satsar som man vinner. Samma sak för er som arbetar med jordbruk. Om man skall förvänta sig en skörd så måste man först så.

Det är inget märkvärdigt med det här, samtidigt behöver vi påminna oss om det för att verkligen ta vara på denna princip. För samma princip gäller i Guds rike. Den princip Gud har lagt ned i sin skapelse gäller också i det vi kan kalla trons värld. För det är samma Gud.

Allt detta kan vi bära med oss och ha god användning av i många delar av vårt liv. Men det jag nu vill tala om är vårt givande. Vår ekonomi och Guds ekonomi.

Ibland blir det så märkligt vid undervisning om pengar. Jag tror det har att göra med två saker. Pengar är ett känsligt ämne. Av olika orsaker. Vi vill ogärna att någon annan talar om för oss hur vi skall använda våra pengar. Bland annat p.g.a. vår krampaktiga egoism. Det gör att vi håller vakt. En helt annan sak är att en del undervisning om detta beror på att en del vill – ofta i gott syfte - fiska efter mer pengar till exempelvis församlingens verksamhet. Det är inte fel och vi människor kan vara tröga att komma över vår ego-tröskel. Men det leder ibland till en undervisning som ger intrycket att vi skall ge för att få. Betoningen ligger då på slutresultatet - att jag skall få. Istället för att betoningen är att jag får ge. Vi skall i första hand inte ge för att få, men när vi ger kan vi räkna med att få.

När vi ger till Guds verk får vi verkligen förvänta oss att också få tillbaka. För Gud är generös. (Matteus 6:25-33, Markus 10:28-30) Men vi kan inte kräva att få. Det är inget avtal vi ingår med Gud när vi ger till honom. Vi ger just för att ge. Och Gud ger tillbaka av både omsorg och glädje. Vi kan inte kräva att potatisen växer upp och blir till en potatisfamilj. Men vi kan förvänta oss det. Tro det. Vårt givande handlar inte om någon ekonomisk kalkyl för att tjäna pengar. Nej bort det. Allt handlar om att vi ger vårt hjärta. Vårt liv. Vårt allt. Och då ingår självklart också våra pengar. Det som ibland är oss så kärt. Och när vi ger, så kan vi få. Även ekonomisk hjälp. (2Korintierbrevet 9:6-8)

När händerna släppt sitt krampaktiga grepp om vårt eget, kan vi öppna dem för att både ge och ta emot. Se på liljorna på marken. Inte arbetar de ihjäl sig. Ändå har de vackrare kläder än toppmodellerna på TV. Gud har omsorg om var och en av oss. Han har till och med räknat våra huvudhår. Det ligger i Guds natur att ge. Han är som en gammal farmor som inte kan låta bli att ge sina barnbarn julklappar. Kärleken kan inte hålla inne. Och Gud - skaparen av allt det som ger dig den försörjning du får idag - har omsorg om just dig som läser det här. Han vill att ni lever i ett förhållande präglat av givande. Du ger vad du har. Han ger dig vad han är och har.

När du ger ditt hjärta och dina pengar till Gud, kan du göra det på två sätt. Dels ge till missionsverksamhet så att fler får lära känna världens ende frälsare, dels till hjälparbete som lindrar nöden och hjälper människor att börja ett nytt liv. Din kärlek till dina medmänniskor är din gåva till Gud själv. En tro som inte är i funktion är skrumpen. Men en tro som levs ut i kärlek till andra växer. Allt detta är gott och riktigt. Men det enda som gör oss till kristna är att vi har tagit emot Jesus i våra liv. Att vi bekänt vår synd inför honom och tagit emot hans liv i våra liv. Att vi låter honom vara Herre i våra liv. Men när vi gör det får det *alltid* sina konsekvenser. Även i vår ekonomi.

Ge ditt hjärta till Herren

Det finns tre svåra områden för oss människor där vi lätt får problem. Det är sex, pengar och makt. Alla tre är något fint och gott. Pengar ger möjligheter och är därför värdefulla.

Sexualiteten är Guds gåva som förenar kvinna och man och som gör att vi människor får fungera som Guds verktyg för att skapa nytt liv. Makt ses ibland som något fult, men låt oss tänka på den som verkligen har makten. (Matteus 28:18) I den engelska översättningen står det till och med att "all auktoritet har blivit given till mig" (till Jesus). Det är något gott, men vi skall vara Herre över det och inte tvärtom.

Hundar har man i koppel för att de skall vara under kontroll. Men ibland blir det så att hunden tar kontroll över husse eller matte. Valpen som var så gullig är plötsligt stor, tar utrymme och har inga problem att dra i kopplet. Hunden tar successivt över rollen som ledare. Det blir omvända roller. Men det är inte fel på hunden! På samma sätt är det med pengar, sex och makt. Vi är Guds tjänare, och på samma sätt skall t.ex. pengarna vara vår tjänare. Vi skall hålla i kopplet – inte ha det runt halsen.

Detta låter självklart, men när det väl kommer till kritan är det inte så enkelt. Vi har ofta ett begär till dem som vi inte vill erkänna. Detta gäller inte alla, men troligen är det så att du som inte känner dig så träffad kan ha de största problemen. Roten till det är det vi kallar egoism – mänsklighetens förbannelse. Att vi tar ansvar för våra pengar är gott och riktigt – det hör till vårt förvalterskap av Guds gåvor. Men ofta handlar det inte bara om det, utan om ett dolt begär. Det kan visa sig i hur hårt vi håller i vår plånbok – trots att vi ser den stora nöden både hemma och ute i världen. Vi säger att vi är kristna, men om vi vägrar att låta det leda till konsekvenser i våra liv ekar det falskt.

En del tycker det är ofint att prata om pengar och menar att Gud och pengar inte hör ihop. Men Gud är inte alltid så religiös som vi är. (Men helig är han till 100%.) Läser vi Bibeln ser vi hur jordnära Gud är och vilken omsorg Herren har om flyktingen, den hungrande och de bostadslösa. Herren har hjärta för de sårade, de slagna och de förlorade. Var har vi vårt hjärta? Svaret på den frågan kan vi få om vi funderar på vad vi håller fast vid starkast. Vad betyder mest för oss? Vad har vi svårast att släppa greppet om?

Vårt kalla ego

Om dina pengar inte ligger nära ditt hjärta - då har du inte heller problem att ge dem till Guds verk. Låt det här få bli en samvetsfråga: Hur är det i ditt liv? Många av oss styrs av vårt kalla ego. Enda vägen framåt är att komma inför Gud och bekänna det för vad det är. Gud kräver helighet av sina barn. Ett rent hjärta, inte ett halvt hjärta. Han kräver fullkomlighet, men är barmhärtighet. Glid inte undan de här frågorna. Men låt det heller inte leda till ett ömt samvete bara. Ta det här på allvar. Bekänn det för vad det är. Be Herren om en rejäl genomspolning i ditt liv. Låt honom få bädda in dig i sin förlåtelse. Och låt honom lyfta in dig på banan igen – på det spår som är hans.

Din kärleksförklaring till Gud – riktad till dem han älskar

Vi kan också vända på det. Om dina pengar ligger nära ditt hjärta - ge dem då till Herren. Låt det vara din kärleksförklaring till den som först älskade dig och gjorde allt för att du skulle få vara i hans närhet. Vad menas med Guds verk? Det är missionsarbetet att föra ut evangeliet om Jesus och en god biblisk undervisning. Men det är också att ge praktisk kärlek till nödlidande. Att som kristen acceptera hunger som något naturligt är att stänga sitt hjärta för det som Faderns hjärta bultar för. Ge av det du har – tänk inte på vad du inte har. Vi tänker så lätt på vad vi inte har. Att andra får ge som har mer pengar. Men det handlar inte om summan du ger, utan om ditt hjärta. För alla har vi något och kan ge utifrån det.

Jesus såg en gång en fattig kvinna i templet som försynt släppte ner några kronor i bössan. Och så kom det några rika som gav hundralappar och kanske tusenlappar. Men, säger Jesus, det var den fattiga kvinnan som gav mest – för hon gav det hon hade. De andra gav av sitt överflöd. Denna berättelse ser vi ofta som en god sedelärande berättelse. Men har du tänkt på att den som konkret berättelse är minst lika relevant i vår tid?

Offra ditt hjärta – inte av tvång, utan av kärlek

Det finns ingen som kräver att du ger pengar för att andra människor skall få lära känna Jesus och bli rotade i tron. Det finns ingen som kan tvinga dig att dela med dig av din mat till den som hungrar. Det är något som får ske av kärlek. Men samtidigt kan du inte bara vänta in att du "känner för" att ge, det är något du med din vilja i ditt hjärta får ta ett beslut om. Det är som att motionera. Det är inte alltid det känns roligt, men vi behöver göra det ändå, för att må bra. Men när du väl gör det med din vilja, så kan hjärtat följa med. Ibland är det trons hjärta som påverkar händerna. Ibland är det tvärtom!

Du som har hemmavarande barn, låt dem redan nu få del av detta. Då lägger du en grund för hela deras liv vad gäller givande. Egoismen kommer alltid att finnas där, det gör den hos oss alla, men med goda ordningar kan vi hålla den mer eller mindre i schack. Men inget av detta ger oss någon förtur till det eviga livet. Det kan vi bara få genom Jesus. Att vi offerar vårt hjärta till honom är en sak. Att han offerar sitt hjärta för oss – det är allt.

Förvalta det Gud har gett dig

På internet finns ett uppslagsverk som heter Wikipedia. Jag slog upp ordet "förvaltning" och fick följande förklaring: "Förvaltning är administration av tillgångar för en huvudmans bästa." Kort, gott och huvudet på spiken. Vår huvudman är Gud själv. Vår älskade Far som ser oss som fullmogna vuxna som nu skall ta ansvar för det som han lägger i våra händer. Det är som om han går omkring på ägora och ger oss olika ansvarsområden. "Jag vill att du tar hand om det här, och det där kan du ta hand om." Vad har Herren lagt i dina händer?

Far-barn-perspektivet

När vi tänker på förvaltarskap och att det är Gud som gett oss det vi har idag, är det så gott att hela tiden ha med oss far-barn-perspektivet. Det handlar om att Gud fostrat och format oss till ansvarstagande individer. Meningen har aldrig varit att vi skall fortsätta på barn-stadiet. Att vi skall förbli bebisar. Det låter så självklart när vi har den bilden, men faktum är att många kristna idag vill bli kvar där, eller regredera sig till småbarnstadiet bildligt talat. Men det är dags att sluta med barnvällingen nu och ta till sig fast föda. Det ligger nedlagt i våra kroppar att vi växer upp och blir mer och mer ansvarstagande. De generna har vi också när vi genom dopet och tron föds till trons liv. Men samtidigt - detta är viktigt - så förblir vi alltid barn till vår himmelske förälder om vi lever i Jesus kärlek och förlåtelse. Den barnskapsrelationen skall vi inte överge - aldrig i livet. Den behöver näras och stärkas genom biblisk förkunnelse, en god kristen gemenskap, uthållig bön och genom att vi igen och igen kommer till den heliga nattvarden där Jesus ger sig själv till oss i bröd och vin.

Allt mitt är ditt

Den nära barnskapsrelationen är också förutsättningen för att vi på ett riktigt sätt skall kunna fungera som förvaltare. Annars är risken farligt stor att vi ser det som vi fått som vårt eget. Att vi inte ser att vi delar det med vår himmelske Far! Lyssna in orden: "Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt." (Lukas 15:31) Om Gud nu säger så till dig som är döpt och lever i

gemenskap med Jesus, är det då inte så att du också får säga så till honom? "Min far, jag är alltid hos dig, och allt mitt är ditt."

Inte 10% utan 90%

Är det vår plikt att ge tionde? Svaret är att vi skall ge allt till Gud, för han har gett allt till oss. Men om vi ger bort allt vi har är vi inga förvaltare åt vår huvudman ... Vi har en kallelse att ta hand om oss själva och de som står oss nära. 90% av allt vi får kvar efter skatt kan vi tänka skall gå till oss själva och vår familj om vi har det. Även om vi vill ge allt, så måste vi ta vårt ansvar för framtiden. 10% är då ett bra riktmärke att ge till arbetet för att nå ut med evangeliet och för att hjälpa de fattiga på vår jord. Ett riktmärke för vår ekonomi - inte för vårt hjärta.

För många av oss har detta blivit en välsignelse, inte minst i relationen mellan makar. För gnabb om ekonomin kan vara ett gift i en relation, som sakta tömmer relationen på kärlek. Men har man på detta sätt avsatt det som vi ger vidare, är man friare att använda det som är kvar. De flesta av oss menar nog ärligt att vi inte har råd, för vi inrättar ofta vår livsstil utifrån det vi har. Men vill du börja med att ge ungefär 10%, så gå långsamt, sakta steg för steg. Då vänjer sig din ekonomi. Du får se till din situation, men slå inte det här ifrån dig. Gör inte som hästen som vill kasta av sig ryttaren när det känns ovant. Du behöver inte förvalta allt - bara det Gud har gett dig.

Vågar du?

Igår såg jag en på TV som hoppade bungyjump från en bro. Endast ett jättegummiband var fastsatt i fötterna. Det var enda tryggheten. Jag skulle nog vilja prova, men jag är starkt tveksam till att jag skulle våga. Jag antar att det är samma känsla när man hoppar fallskärm. Tänk om ... Även om man vet att det alltid brukar gå väl. Eller tänk på barnet som just lärt sig simma och pappa eller mamma står ute på djupt vatten och säger att barnet skall simma dit. Vattnet bär, men jag behöver slappna av för att känna det. Jag måste våga för att vinna, lita på för att känna att det bär.

En kil i tilliten

Att lita på Gud borde vara en självklarhet för en människa och helt grundläggande för en kristen. Ändå är det något som vi kristna ofta får brottas med hela livet. Det är något i oss som stretar emot och vill slå in kilar i vår tillit till Herren. Han har i Bibeln gett oss så många underbara löften om att vara med oss, men ofta använder vi dem bara som en god kudde för att vila skönt - inte för att verkligen vila i att han bär på alla livets områden. Jesus säger att om vi bara söker Guds rike först så kommer vi att få allt det där andra. Men istället söker vi ofta tryggheten i just allt det där andra och kryddar sedan livet med gudstjänst på söndag. I bästa fall. Tänk vilken vila vi kunde få känna om vi vågade lita på Gud i allt. Men får man verkligen tänka så?

På grund av sin faderliga godhet

Det är så gott att i sammanhanget tänka på vad Martin Luther skriver i sin lilla katekes. Han är oerhört frimodig i sin bekännelse när han säger att Gud försörjer honom "rikligen och dagligen med kläder och föda, hus och hem och med allt det som jag behöver till livets uppehälle". Det är ingen framgångsteologi Luther här driver - det är det rena evangeliet han lever i och tar emot. Han säger inte att han själv fixat ekonomin, utan att hela hans ekonomi bärs av Gud själv. Inte för att han har tjänat ihop till det genom att vara en god människa eller för att han har bett i timmar. Absolut inte. Istället säger han att Herren ger allt detta helt av nåd och på grund av sin "faderliga godhet utan all min förtjänst eller värdighet". Det leder inte till att Martin Luther vilar i hängmattan och struntar i att jobba och göra vad han kan för att göra rätt för sig. Han kämpade

på och gjorde vad som låg på honom, men han visste vem som bar och vem som gav. Därför säger han till sist: "För allt detta bör jag tacka och lova, lyda och tjäna honom."

Nu kanske du känner: *Jag vill lita på Herren i allt, men jag klarar det inte.* Så är det för många av oss, du är inte ensam. Men låt nu den helige Ande arbeta med dig genom följande steg:

- Erkänn inför dig själv och Gud att du inte litar på honom. Säg det gärna med ord, kanske inför en god vän. Be om förlåtelse för din misstro mot honom.
- Erkänn att du inte klarar det här. Vila i att detta är hans verk. Bara den helige Ande kan ge dig den tro du behöver.
- Fortsätt ta emot god förkunnelse så att den helige Ande kan fortsätta leda dig och bygga tro i dig.
- Även om du har svårt att tro det med hjärtat, så bekänn med Luther att Gud ger dig allt vad du behöver. Säg det gärna med ord varje dag som din dagliga trosbekännelse.
- Börja våga ta små steg i att lita på Gud. När du ser att Gud hjälper dig, växer ditt förtroende för honom.
- Uppmuntra någon du möter att Gud bär, och ta själv emot uppmuntran.

Att lita på Gud i allt är något vi mer och mer får växa in i. Det är inte bara för några andliga superatleter, det är för dig och mig. Men det allra svåraste att lita på är kanske att frälsningen och det eviga livet inte beror på oss, utan bara på om vi har Jesus som dog för oss. För våra synder, för vår fruktansvärda brist på tillit till vår älskade Far. Vi har hört det så ofta, men har så svårt att omfamna det med hjärtat. Vi kan säga det med munnen, men det visar sig ändå att vi ofta har vår förtröstan i det vi gör eller inte gör. Men om du vill fly den evigt nattsvarta döden finns det bara ett hopp. Det är Jesus. Bara han kan ge dig evigt liv. Inget kan du ge som förtjänar det han ger dig, men när du tagit emot honom, får du ge allt.